

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **N. X. S.**, nar. ..., bytem U. 684/8, P. 10, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra- Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2014, č.j. MV-102099-3/SO-2013,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2014, č.j. MV-102099-3/SO-2013 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 4. 2013, č.j. OAM-13564-20/TP-2012, jímž byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že jeho žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta pro údajné nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ČR. Připustil, že jeho žádost měla vady, a byl proto vyzván ze strany správního orgánu

prvního stupně k odstranění vad žádosti, avšak není pravda, že by na tuto výzvu nereagoval, neboť v návaznosti na výzvu doložil platební výměr za zdaňovací období roku 2011, přičemž prokázání prostředků k pobytu tímto způsobem je v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány nepovažovaly příjem za dostatečně prokázaný, jelikož spolu s platebním výměrem nebyl doložen doklad o výši zaplaceného pojistného na veřejné zdravotní pojištění a vyúčtování z okresní správy sociálního zabezpečení. Žalobce však nebyl vyzván k doložení těchto dokumentů, je tedy projevem přepjatého formalismu a porušením zásady legitimního očekávání, pokud mu je toto přičítáno k tíži. Žalobce namítl, že výzva k odstranění vad neobsahovala parametry výzvy podle ustanovení § 45 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v rozporu s ustanovením § 39 odst. 2 téhož zákona není učiněna formou usnesení, ačkoliv je podle svého obsahu výzvou k vykonání úkonu a k tomuto stanovuje lhůtu, přičemž určení lhůty musí mít dle ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu formu usnesení. Žalobce tak byl zkrácen na právu podání opravného prostředku proti usnesení o určení lhůty, neboť proti přípisovému určení lhůty se odvolat nemohl.

Žalobce dále namítl, že je přesvědčen o tom, že z doloženého platebního výměru je možné zjistit, že je dán vyšší příjem, než jsou náklady na bydlení a životní minimum jak žadatele, tak i členů jeho rodiny. Žalobce namítl, že bylo porušeno také ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen vypořádat se se všemi návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, zejména s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí a s požadavkem na učinění výzvy k odstranění vad, jestliže správní orgán dojde k závěru, že doložený příjem neodpovídá požadavkům daným ustanovením § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkázal na rozhodovací praxi žalovaného, podle které jsou správní orgány povinny na požadavek sdělení vad žádosti alespoň vyrozumění. V řízení rovněž nebylo vyhověno požadavku žalobce o provedení výslechu. Na závěr žalobce namítl porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť úvaha týkající se přiměřenosti rozhodnutí, neodpovídá požadavkům a rozsahu daného ustanovení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že platební výměr nebyl akceptován, neboť z tohoto dokladu není možné vypočítat čistý měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob. Příloha výzvy k odstranění vad žádosti obsahovala velmi podrobný popis toho, co má žalobce doložit. Výzva k odstranění vad pak byla vydána v souladu se správním řádem, jelikož jejím smyslem je informovat, zda doložené náležitosti splňují požadavky stanovené zákonem. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž výslech žalobce vyhodnotil správní orgán jako nadbytečný. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 16. 11. 2017 zástupce žalobce setrval na svém již dříve vyjádřeném stanovisku. Žalovaný se k jednání soudu nedostavil. Soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s.ř.s. věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 26. 6. 2012 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žadatel ke své žádosti nedoložil žádný doklad o zajištění finančních prostředků k trvalému pobytu ve smyslu

ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl správním orgánem prvního stupně vyzván výzvou ze dne 26. 6. 2012 k doložení těchto dokladů a současně bylo usnesením ze dne 26. 6. 2012 řízení přerušeno. Žalobce byl poučen, jakým způsobem má nedostatky odstranit. Příloha výzvy k odstranění vad obsahovala poučení o způsobu dokládání příjmů z různých výdělečných činností, včetně příjmu z podnikání. Podle poučení měl žalobce doložit platební výměr daně z příjmu vystaveného správcem daně a dále doklad z okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného a doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění. Dne 3. 7. 2012 doložil žalobce v reakci na výzvu platební výměr za zdaňovací období roku 2011.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 4. 2013, č.j. OAM-13564-20/TP-2012 byla žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že pouze z platebního výměru nelze vypočítat čistý měsíční příjem žadatele a společně s ním posuzovaných osob. Žadatel byl povinen doložit také doklad z okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného a doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění. Tyto doklady však doloženy nebyly. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť zamítavé rozhodnutí nemá vliv na jeho dosavadní pobytový status. K vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém žalobce namítal nečinnost správního orgánu a žádal o opakované sdělení vady žádosti, jestliže žádost vady vykazuje, správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce se nemůže dovolávat nedodržení lhůt, jestliže je sám způsobil, a dále že zákonem stanovená poučovací povinnost není neomezená a absolutní a vyzývat žadatele znovu k odstranění vad žádosti je v přímém rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Navrhovaný výsledek správní orgán neprovedl, neboť ho v situaci, kdy má žalobce prokázat finanční prostředky listinnými důkazy, považoval za nadbytečný. K odkazu žalobce na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 10. 2011, č.j. MV-17805-5/SO-2011 správní orgán prvního stupně uvedl, že tato rozhodnutí nejsou anonymizovaná a právní zástupce žalobce odkazováním na tato rozhodnutí porušuje zákon o advokacii, neboť je povinen zachovávat mlčenlivost.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 16. 9. 2014, č.j. MV-102099-3/SO-2013. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu se za započitatelné příjmy ze samostatné činnosti považují příjmy uvedené v zákoně o daních z příjmů, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmu a pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyla pojistná a příspěvek zahrnut do těchto příjmů. Čistý měsíční příjem žalobce se tedy vypočte odečtením výdajů za zdravotní a sociální pojištění od příjmů, kterých dosáhl za minulé zdaňovací období. Žalobce však doložil pouze platební výměr za rok 2011. Žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti, přičemž ve výzvě bylo uvedeno, že žalobce je k žádosti povinen doložit mimo platební výměru rovněž doklad okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti a doklad o výši zaplaceného pojistného na všeobecném zdravotním pojištění. Žalovaný dále konstatoval, že řízení o žádosti žalobce sice přesáhlo zákonem stanovenou lhůtu, avšak délka řízení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se podle žalovaného zabýval dostatečně posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

žalobce. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru a konstatoval, že žalobce může pobývat na území ČR na základě jiného pobytového statusu.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v rozhodném období cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).

Podle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v rozhodném období se za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim 9d) cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem 9e) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

Žalobce v podané žalobě namítl, že doložení platebního výměru je dostatečné pro prokázání prostředků k trvalému pobytu a v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce je z platebního výměru možno zjistit, že je dán vyšší příjem, než jsou náklady na bydlení a životní minimum společně posuzovaných osob.

Při posuzování této námitky vycházel soud ze závěru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41, ve kterém tento soud

uvedl, že „účelem a system podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.“ Jestliže tento závěr platí pro posuzování žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu, lze jej nepochybně vztáhnout i na posuzování žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu. Čistý příjem bývá, často i znatelně, nižší než hrubý příjem. Za situace, kdyby hrubý příjem cizince splnil podmínku ohledně zajištění prostředků k trvalému pobytu ve smyslu § 70 odst. 2 písm. d) a § 71 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, avšak čistý příjem cizince by již tuto podmínku nesplnil, by nedošlo k naplnění účelu a smyslu podmínky doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu, neboť cizinec by ze svého čistého příjmu (tj. skutečného příjmu, jež má k dispozici) po zaplacení nákladů na bydlení neměl k dispozici ani částku životního minima. U takového cizince by tudíž existovalo zvýšené riziko, že bude zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.

Pokud ohledně závislé činnosti cizince zákonodárce výslovně stanovil v třetí větě § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v rozhodném období požadavek na prokázání čistých příjmů, pak by nedávalo žádný smysl, aby ohledně podnikání stačilo prokázání hrubých příjmů. Jednalo by se o neodůvodněné a diskriminační zvýhodnění jedné skupiny cizinců (podnikatelů) oproti skupině jiné (cizinců, kteří jsou zaměstnanci).

Soud přisvědčil závěru žalovaného, že povinnost prokazovat čistý příjem vyplývá i ze zákona č. 110/2006 Sb. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2006 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, za započitatelné příjmy se pro účely tohoto zákona považují příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem daně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou.

S ohledem na shora uvedené má soud za to, že zákonodárce v předmětném ustanovení požaduje, aby součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebyl vyšší než úhrnný čistý měsíční příjem cizince.

Jestliže žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně pouze platební výměr na daň z příjmu, prokázal tím toliko výši hrubého, nikoliv čistého příjmu. Žalobce tak neprokázal naplnění podmínky dostatečného čistého příjmu, která vyplývá z účelu a smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V této souvislosti je třeba poukázat na to, že zákonodárce výčet dokladů, jimiž lze prokázat čistý měsíční příjem cizince, uvádí jako demonstrativní, nikoliv taxativní (srov. slovo „zejména“ v předposlední větě § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.). Zákonodárce tak výslovně stanoví, že příjem cizince lze prokázat i jinými než v daném ustanovení uvedenými doklady. Doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za zdaňovací období roku 2011 přitom nepochybně patří mezi doklady způsobilé k prokázání čistých příjmů žalobce, neboť z tohoto dokladu by bylo možné zjistit, jakou částku žalobce odvedl na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku

zaměstnanosti, a tedy o jakou částku se snížily hrubé příjmy, které vyplývají z jím doloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011.

Tyto právní závěry pak platí jak pro právní úpravu účinnou v rozhodném znění, tak i pro právní úpravu pozdější, konkrétně pro toto ustanovení ve znění účinném od 1. 5. 2013 po novele provedené zákonem č. 103/2013 Sb. Zákonem č. 103/2013 Sb. byla do § 71 odst. 1 vložena dosud platná a účinná nová věta třetí: „*Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.*“ Zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 103/2013 Sb. pouze výslovně a jednoznačně definoval příjem cizince podle věty první § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To však s ohledem na shora uvedené nemá žádný vliv na závěr, že i před účinností této novely zákonodárce v § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. po žadateli zjevně požadoval doložení zajištění čistého příjmu.

Správní orgány tak v projednávaném případě nepochybily, pokud platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 nepovažovaly za dostatečné prokázání příjmů a po žalobci požadovaly i doložení dokladu o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti a o výši zaplaceného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění.

Žalobce dále namítl, že výzva k odstranění vad žádosti neobsahovala parametry výzvy podle ustanovení § 45 správního řádu, neboť v rozporu s ustanovením § 39 odst. 2 téhož zákona nebyla učiněna formou usnesení, ačkoliv je podle svého obsahu výzvou k vykonání úkonu a k tomuto stanovuje lhůtu, přičemž určení lhůty musí mít dle ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu formu usnesení.

Při posuzování této námitky vycházel soud z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v jeho rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016 – 48, ve kterém tento soud uvedl, že „*lhůta k odstranění vad žádosti může být stanovena nejen usnesením, ale též neformální výzvou v podobě přípisu. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami, vyzve správní orgán žadatele k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě. Uvedené ustanovení formu výzvy blíže nespecifikuje (srov. Naopak § 39 odst. 1 správního řádu, podle něhož musí mít určení lhůty správním orgánem formu usnesení).*“ Nejvyšší správní soud při své úvaze dále odkázal na judikaturu, z níž vyplývá, že výzva učiněná podle § 45 odst. 2 správního řádu nemusí mít formu usnesení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval, že „*[p]odle § 76 odst. 1 správního řádu správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu ovšem pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nemohlo by tudíž zakládat povinnost správního orgánu usnesení vydávat. Nic na tom nemění ani dikce § 39 odst. 1 správního řádu, vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoli lhůty použít vždy usnesení*“ (rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2015 – 37, ze dne 8. 11. 2016, č.j. 5 Azs 115/2016 – 34, ze dne 23. 9. 2016, č.j. 7 Azs 123/2016 – 35 a ze dne 4. 11. 2015, č.j. 3 Azs 162/2015 – 43) a poukázal rovněž na to, že komentářová literatura potvrzuje, že určení lhůty k odstranění vad žádosti usnesením podle § 39 správního řádu „*není nezbytně nutné, a někdy by to mohlo znamenat i zbytečnou formalizaci řízení spojenou s doručováním takového usnesení a případným opravným prostředkem proti němu uplatněným. Je třeba přihlédnout i k tomu, že jde o řízení o žádosti, a mělo by tedy být především v zájmu samotného účastníka,*

aby doplnil žádost co nejdříve tak, aby o ní mohlo být rozhodnuto“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. Vyd., Bova Polygon, Praha 2012, s. 481).

S ohledem na shora uvedené má soud za to že, správní orgán I. stupně nepochybil, pokud vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti připisem a stanovil mu přiměřenou lhůtu k předložení požadovaných dokladů. Tyto doklady byly specifikovány v „Přehledu náležitostí a poučení o požadavcích na ně kladené“, který jako příloha tvořil součást předmětné výzvy. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že k předložení požadovaných dokladů nebyl správním orgánem vyzván. Požadavek žalobce na opakované zaslání výzvy k odstranění vad žádosti nemá oporu v zákoně.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí a odůvodnil, z jakých důvodů nepřistoupil k provedení výsledku žalobce. Námitky žalobce v tomto směru vznesené proto soud považuje za nedůvodné.

Žalobce konečně namítl porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť úvaha týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neodpovídá požadavkům a rozsahu daného ustanovení. Ani tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Dle názoru soudu se správní orgány obou stupňů uvedenou otázkou zabývaly dostatečně a dospěly ke správnému závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť ten pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „rodinný“ a zamítavé rozhodnutí tedy nebude mít vliv na jeho dosavadní pobytový statut. Na tomto místě považuje soud za potřebné poukázat na to, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce. S ohledem na uvedené má soud za to, že závěr správních orgánů, že napadené rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť nemá vliv na jeho dosavadní pobytový status, odpovídá požadavkům ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.